

Sygn. akt VIII C 2399/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej K. P. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 1.145,13 zł (jeden tysiąc sto czterdzieści pięć złotych trzynaście groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku z tym zastrzeżeniem iż nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 3 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej K. P. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 2399/17

UZASADNIENIE

W dniu 4 lipca 2017 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej K. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.145,13 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, liczonymi od dnia 3 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną kwoty z tytułu zawartej w dniu 30 marca 2010 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Agricole (poprzednio (...) Bank S.A.) umowy bankowej nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania. Pierwotny wierzyciel zbył wierzytelność na powoda na podstawie umowy cesji z dnia 27 września 2013 roku. Powód nadmienił, że w dniu 15 stycznia 2014 roku zawarł z pozwaną ugodę na czas oznaczony, z której ostatecznie pozwana także się nie wywiązywała. W dniu 9 kwietnia

2015 roku między ww. stronami zawarto drugą ugodę na czas oznaczony, której postanowień pozwana również nie dotrzymała. (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-6)

W dniu 27 września 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził w sprawie brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. (postanowienie k. 7)

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości.

W dniu 13 listopada 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Nakaz ten zaskarżyła sprzeciwem w całości pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, podnosząc zarzut nie wykazania istnienia roszczenia w zakresie należności głównej, jak i należności pobocznych, jak i zarzut braku legitymacji czynnej, w tym zarzut braku postawienia roszczenia w stan wymagalności. (nakaz zapłaty k. 35, sprzeciw k. 38-39)

W piśmie procesowym z dnia 17 kwietnia 2018 roku pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, kwestionując podniesione przez pozwaną zarzuty podniesione sprzeciwie od nakazu zapłaty i przywołując twierdzenia, które jego zdaniem przemawiają za zasadnością wytoczonego powództwa.

Na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2018 roku nie stawiła się żadna ze stron, mimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie. (protokół rozprawy k. 69)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. P. w dniu 30 marca 2010 roku zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu nr (...) na zakup towarów/usług, na mocy której, bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 1.903,85 zł na zakup drzwi. Przyznaną kwotę pozwana zobowiązała się spłacić wraz z należnymi odsetkami w 36 ratach miesięcznych, na warunkach ściśle w niej określonych. Następcą prawnym (...) Bank S.A. z siedzibą we W. jest (...) Bank S.A. z siedzibą we W.. (umowa kredytu k. 54-56, okoliczności bezsporne)

Z uwagi na nie wywiązanie się przez kredytobiorcę z warunków umowy, pierwotny wierzyciel w dniu 26 czerwca 2012 roku wystawił przeciwko K. P. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), na podstawie którego, na wniosek pierwotnego wierzyciela u przeciwko pozwanej wszczęto postępowanie egzekucyjne o roszczenie pieniężne w wysokości 1.586,16 zł wraz z należnymi odsetkami, które zostało umorzone postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 12 września 2009 roku. (bankowy tytuł egzekucyjny k. 57-59, postanowienie k. 61; z załączonych akt KM 56003/13: postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, okoliczności bezsporne)

W dniu 27 września 2013 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika K. P.. W wyciągu z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 1.586,16 zł – tytułem kapitału, 879,56 zł – tytułem odsetek oraz 306 zł – tytułem kosztów. (umowa przelewu wierzytelności wraz z aneksami k. 18-21, wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 22, okoliczności bezsporne)

W dniu 15 stycznia 2014 roku pozwana zawarła z powodem ugodę (nr sprawy PCA/3/1052) dotyczącą spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu nr (...) z dnia 30 marca 2010 roku. W treści porozumienia zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 2.945,83 zł z tytułu posiadanej wierzytelności, powiększonej o odsetki (465 zł). W zakresie w/w kwot pozwana uznała swoje zadłużenie wobec powoda w całości, które zobowiązała się spłacić w 20 ratach. (uгода, k. 28-29, okoliczności bezsporne)

Pozwana uchybiała terminowym płatnościom rat wskazanych w ugodzie, o którym mowa wyżej, wskutek czego powód w piśmie z dnia 31 grudnia 2014 roku wypowiedział ugodę w sprawie nr PCA/3/1052. (wypowiedzenie ugody k. 23, okoliczności bezsporne)

W dniu 9 kwietnia 2015 roku pozwana zawarła z powodem kolejną ugodę (nr sprawy PCA/3/1052) dotyczącą spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu nr (...) z dnia 30 marca 2010 roku. W treści porozumienia zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 2.495,89 zł z tytułu posiadanej wierzytelności. W zakresie w/w kwoty pozwana uznała swoje zadłużenie wobec powoda w całości, które zobowiązała się spłacić w 25 ratach. (uгода, k. 24-26, okoliczności bezsporne)

Pozwana uchybiała terminowym płatnościom rat wskazanych w ugodzie, o którym mowa wyżej, o czym powód poinformował pozwaną w piśmie z dnia 27 kwietnia 2017 roku, wskazując na pozostałą do spłaty kwotę zadłużenia w wysokości 1.125,01 zł. Pozwana do dnia dzisiejszego nie spłaciła posiadanego zadłużenia. (pismo k. 30, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, iż pozwana K. P. zawarła z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. (następnie (...) Bank S.A.) umowę kredytu nr (...), na mocy której bank udzielił pozwanej kredytu, który pozwana zobowiązała się spłacać na warunkach określonych

w umowie. Pozwana nie kwestionowała powyższego faktu, jak również tego, iż nie spłacała w terminie swoich zobowiązań wobec pierwotnego wierzyciela, na skutek czego bank wypowiedział przedmiotową umowę, a następnie wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, na mocy którego wszczęto przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne, które ostatecznie zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji. Poza sporem pozostawało również, że po nabyciu od pierwotnego wierzyciela wierzytelności względem pozwanej, powód zawarł z nią ugodę z dnia 15 stycznia 2014 roku określając warunki jej spłaty, w treści której, K. P. uznała

w całości zadłużenie w kwocie 3.410,83 zł zobowiązując się do jego spłaty wraz z odsetkami umownymi, któremu to obowiązki jednak uchybiła. Następnie zawarto z pozwaną kolejną ugodę z dnia 9 kwietnia 2015 roku określając warunki jej spłaty,

w treści której pozwana uznała dług w wysokości 2.495,89 zł i zobowiązała się do jego spłaty. I tym razem pozwana nie wywiązała się z przyjętej ugody i nie spłaciła

w całości swojego zadłużenia (pozwana wprawdzie kwestionowała pozew w całości, to jednak nie przedstawiła żadnych twierdzeń, ani dowodów, które dawałyby podstawę do przyjęcia, iż pozwana choćby częściowo wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania).

W treści sprzeciwu pozwana, kwestionując żądanie powoda, podniosła zarzut braku wykazania istnienia roszczenia w zakresie należności głównej, jak i należności pobocznych, jak i zarzut braku legitymacji czynnej, w tym zarzut braku postawienia roszczenia w stan wymagalności.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego w ocenie Sądu uznać należało, iż strona powodowa obaliła podniesiony przez pozwaną zarzut zarówno braku legitymacji czynnej, nieudowodnienia wysokości roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem, jak i jego postawienia w stan wymagalności. Na gruncie omawianej sprawy powód udokumentował swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, m.in., umową kredytu

nr (...), bankowym tytułem egzekucyjnym, umową cesji wierzytelności z dnia 27 września 2013 roku wraz z załącznikiem, a przede wszystkim zawarł w dniu 9 kwietnia 2015 roku ugodę. W ten sposób wykazał zarówno

swoją legitymację czynną, jak i wysokość dochodzonego roszczenia, które znajdowało oparcie w umowie zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem. Należy wskazać, że zgodnie z treścią zawartej przez pozwaną ugody z dnia 9 kwietnia 2015 roku wierzyciel posiadał uprawnienie do postawienia pozostałego do spłaty zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności, zaś rozwiązanie ugody nastąpiło z mocy jej postanowień bez konieczności składania odrębnych oświadczeń przez strony (§ 5 ugody). Mimo powyższych zapisów, na które zgodziła się pozwana powód poinformował ją pismem z dnia 27 kwietnia 2017 roku o braku wywiązania się przez pozwaną z zapisów ugody i konieczności spłaty pozostałego do spłaty zadłużenia

w kwocie 1.125,01 zł do dnia 4 maja 2017 roku. Zgodnie bowiem z ustaleniami ugody pozwana miała zapłacić ostatnią ratę do dnia 5 maja 2017 roku. Pozwana nie spłaciła całości powyższego zadłużenia. Wobec tego wierzyciel dochodził niniejszym powództwem zapłaty od pozwanej pozostałej do spłaty kwoty zadłużenia, tj. kwoty 1.145,13 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, liczonymi od dnia 3 lipca 2017 roku do dnia zapłaty. Dodać należy, że nie ma racji pozwana podnosząc, że powód nie postawił roszczenia w stan wymagalności. W świetle przywołanych postanowień ugody z dnia 9 kwietnia 2015 roku uznać należy, że zbędnym było sporządzanie dodatkowego pisma o jej wypowiedzeniu, to nastąpiło bowiem w przedmiotowym piśmie pod warunkiem zawieszającym, ponieważ powód uzależnił skutek postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wykonalności od braku wpłaty pozwanej, która to przesłanka została spełniona.

W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że to na pozwanej ciążyła powinność wykazania, że dokonała spłaty zaległych rat, a tym samym nie doszło do ziszczenia się warunku, a powód nie był uprawniony do dochodzenia zapłaty w wysokości dochodzonej pozwem. W myśl bowiem treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W niniejszej sprawie powód przedstawił dowody na to, że postawił wierzytelność wobec pozwanej w stan natychmiastowej wykonalności, skoro zatem pozwana przeczyła powyższemu, winna przedstawić dowody na potwierdzenie swoich słów. Co przy tym oczywiste, w przypadku jak omawiany, a więc gdy kwestią sporną jest uiszczenie zaległych rat możliwy do przeprowadzenia jest wyłącznie dowód pozytywny, tj. że określona kwota pieniężna została uiszczona na rzecz wierzyciela (nie da się przeprowadzić dowodu na okoliczność braku wpłaty, nie da się udowodnić czegoś, co nie zaistniało).

Mając pod uwagę powyższe rozważania, jak również uznając, że powód przedkładając umowę kredytu nr (...), umowę cesji wraz z załącznikiem, dokumenty dotyczące postępowania egzekucyjnego, a przede wszystkim postanowienia zawartej z pozwaną ugody z dnia 9 kwietnia 2015 roku - udowodnił zadłużenie pozwanej w wysokości dochodzonej pozwem, dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.145,13 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od dnia 3 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie); jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.). Jak już wskazano wyżej, zgodnie z zawartym porozumieniem (§ 5.3 ugody), od kwoty wymagalnego zadłużenia powód mógł domagać się zapłaty odsetek umownych według stopy stanowiącej równowartość czterokrotności bieżącej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, z zastrzeżeniem, od dnia 1 stycznia 2016 roku, iż odsetki te nie mogą być wyższe od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw.

Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.